

der er sendt os fra Landstinget, er aldeles ubrugbart, maa jeg sige (Nej, og jeg vil derfor haabe, at der maa blive taget fat paa Arbejdet, for at vi kunne naa det Maal, som saa mange længes efter. Men naar det ærede Medlem for Løvel erklærede, at der slet ingen Imødekommenhed var vist fra Landstingets Side, er jeg knap nok enig med ham deri. Landstinget har, som før udtalt, været meget stivbenet og har ikke paa nogen Maade villet give efter. Vi maa indrømme, at nu er der gaaet Hul paa Bylden, endogsaa et meget stort Hul, større, end vi havde ventet, og selv om dets Forslag er ubrugbart, som det foreligger, kan der nok være Haab om ved Imødekommenhed fra begge Sider at naa et Resultat. Jeg ønsker derfor at udtale, at jeg er en varm Ven af en Omregulering af vore Skatter, ligesom jeg har været det i en lang Aarrække. Jeg har set, at der er Steder, hvor Trykket er blevet alt for haardt paa Grund af de stigende Hartkornsskatter navnlig til Amts- og Sognekommunerne. Derfor bør der ske en Omregulering paa saadanne Steder. Men paa den anden Side vil jeg nødig være med til at lave noget, som kunde blive til Skade for en hel Del og maaske ikke gavne dem, som man i det væsentlige havde tænkt at gavne. Jeg haaber derfor, at det, naar vi arbejde videre med fuld Kraft og Velvillighed paa denne Skattereform, maa lykkes at lave en Skattereform, om hvilken man kan sige, at den yder Hjælp og Lettelse til mange og ikke i væsentlig Grad lægger Byrder paa dem, som ellers have Byrder nok at bære. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

J. Nielsen: Jeg havde egentlig ikke tænkt, at jeg skulde have taget Ordet i denne Sag; men nogle enkelte faldne Udtalelser giv mig Anledning dertil. Forinden jeg gaar videre, vil jeg bemærke, at jeg ikke taler paa andres Vegne end mine egne, og de Bemærkninger, jeg fremsætter, ere kun Udtryk for mine egne personlige Anskuelser. Hvor forskellige de Udtalelser end have været, der ere faldne om de foreliggende Skatteforhold i det hele, synes det dog at fremgaa deraf, at man fra alle Sider er enig om to Ting. For det første, at de nuværende Hartkornsskatter ere uretfærdige og det baade i deres Princip og i deres Virkning, og at de derfor bør afskaffes, og for det andet, at noget nyt bør sættes i Stedet, og deri kan jeg for mit Vedkommende være fuldstændig enig. Jeg er enig deri, at de

gamle Grundskatter, navnlig Hartkornsskatterne, i sig selv ere uretfærdige og hvile paa et uretfærdigt Grundlag, og derfor mener jeg ogsaa, at de bør afskaffes. Det er jo ogsaa et gammelt Venstrekrav, og naar man indrømmer, at en Skattelov er uretfærdig, mener jeg ogsaa, at Uretfærdigheden til enhver Tid kommer til at hvile paa dem, som betale Skatterne, og foretrækker derfor, at vi ophæve dem i Stedet for som tidligere foreslaaet at overføre dem til Kommunerne. Thi hvorvel jeg indrømmer, at det i de paagældende Forslag er gjort prisværdige Forsøg paa at fordele Skatterne til Kommunerne saa ligeligt og retfærdigt som muligt, kan det dog aldrig lade sig gøre, hvordan man end vender og drejer det, fuldtud at føre de uretfærdige Grundskatter tilbage til de Lommer, hvoraf de ere tagne. Det lader sig ikke gøre, alene fordi Gammelskatten, der er den største af Skatterne, er betalt efter det gamle Hartkorn, medens Kommuneskatterne alle ere betalte efter det ny. Jeg mener desuden, at de smaa Haandværkere ude paa Landet vilde blive forfordelte ved den Maade, paa hvilken man foreslaar at fordele Bygningsafgiften, idet man forlods giver Halvdelen og maaske mere i Hartkornsskat, og desuden giver Hartkornsejeren fuld Part i den anden Del, gennem Formue- og Lejlighedsskatten. Men nu er det saaledes, at disse SmaaHaandværkere og andre paa Landet, som betale Bygningsafgift, have lige saa ondt ved at betale denne som Hartkornsskatten, og at de maa betale 12—14—16—18 Kr. i Bygningsafgift, medens de kun betale nogle faa Kroner i Kommuneskat, og de ville altsaa kun faa nogle ganske faa Øres Lettelse til Erstatning for hele Bygningsafgiften. Dette kommer man udenom, naar man ophæver Skatten. Saa komme Pengene ubetinget tilbage til dem, som have betalt dem. At de, der betale de store Grundskatter, ogsaa ville faa en større Fordel, er noget saa selvfølgelig, at jeg ikke forstaar, at der kan gøres Ophævelser derover. Derimod er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) og andre, som have udtalt sig om denne Sag, naar de have sagt, at man selvfølgelig aldrig maa komme til det Resultat, at de store Hartkornsejere faa en større Lettelse, medens de smaa faa en forøget Byrde. Nu kan jeg heller ikke se rettere, end at, naar vi ikke her fra Folketinget tidligere have foreslaaet at ophæve Skatter, har det været en Indrømmelse til det høje Landsting, fordi man deroppe